

ilustrace
Barbora Houfová

ZELENÉ PLAMÍNKY

na Klášťově

Marie Jurčáková

Zelené plamínky na Klášťově

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Jurčáková

Zelené plamínky na Klášťově – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Marie Jurčáková

ZELENÉ PLAMÍNKY

na Klášťově

ilustrace Barbora Houfová

● ■ **pointa**

Copyright © Marie Jurčáková, 2025
Obálka a ilustrace © Barbora Houřová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-790-3
ISBN e-knihy 978-80-7691-908-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7691-909-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7691-899-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno celé mé rodině,
ale především vnoučatům
a všem dětem od 1 do 111 let.*

Na Klášťov je cesta dlouhá
a kdo se jí nebojí,
možná najde stříbro, zlato,
nebo snad i obojí.

My se kouzel nebojíme,
ochrání nás smečka psí,
tak nám držte všichni palce,
ať dnes vyjde počasí.

Konečně pátek. Toník s Anetkou měli sbalené batůžky už od rána, tak moc se těšili na dobrodružnou výpravu na Klášťov. Tuhle záhadnou, legendami opředenou horu viděli jako na dlani pokaždé, když se vraceli od dědy a babičky z Ubla. Už samotný název té vesnice zněl jako nějaké zaklínadlo, ale ve skutečnosti se jmenovala podle nespočtu pramének, které v okolních lesích kdysi za dávných časů vyvěraly a pramenu se v tu dobu říkalo ubl.

Hora je přitahovala jako magnet a vysněnou objevitelskou výpravu spolu s kamarády plánovali už hodně dlouho. Trvalo celé týdny, než umluvili rodiče, aby s nimi směli spát v lese pod stanem a zahájit tak tajné pátrání po pokladu, který se podle pověsti na tomto místě ukrýval. Dnes konečně nastal ten dlouho očekávaný den, kdy všichni mohli vyrazit, tedy skoro všichni, až na sestřenici Sofinku.

Z vyprávění věděli o slavných vykopávkách čítajících zbytky hradiska, kamenný val a železný poklad z období Velké Moravy obsahující zbytky šípů, seker, zemědělského náčiní nebo koňských strojů.

Často slýchali i o tajemném Čertově kameni na samém vrcholu hory, který tam údajně rohatému upadl cestou na lidečské skály. Znali pověst o černokněžníkovi, který na tom kameni den, co den, sedával a četl z kouzelné knihy, o kobyli studánce i zlatých kachnách, ale hlavně o dřevěném hradu, který tam prý za dávných časů stával a jehož majitel tam někde ukryl poklad, který dosud nikdo nikdy nenašel.

Toník s Anetkou už na něj měli připraveno nářadí, malou motyčku a lopatku, kterou nenápadně ukořistili babičce ze skleníku. Původně uvažovali i o krumpáči, který měl děda Tonda příhodně opřený u vrat, ale byl moc velký a nápadný, tak se ho museli, ač neradi, nakonec vzdát. Zbytek nářadí bylo nutno náležitě vyzkoušet, proto se na okamžik změnilo v meče a bojovalo se, až peří lítalo. Maminka sice zaslechla z dětského pokoje kravál a řinčení zbraní, ale než odběhla od sporáku, byly nástroje bleskově složeny v dětských baťůžcích. Toník ještě kradmo za zády zastrkával rozsypanou výplň z natrženého polštáře zpět do povlaku. Oba se při tom tvářili jako alabastroví andělci.

„Něco se pálí!“ oznámila suše Anetka a maminka stačila v úprku jen poznamenat: „Řízky!“

Děti se škodolibě culily a zběžně při tom urovnaly potrhaný polštář tak, aby to nebylo poznat. Maminka zabalila zbytek řízků do plastové krabice a děti znovu s tváří anděla pomáhaly, nenápadně při tom do pusy uždibovaly konečky řízků. Ubohá, nic netušící maminka je za tu pomoc nakonec ještě pochválila.

Když se vrátil tatínek z práce, naložili do auta batohy, spací pytle a stan. Potom vzal tatínek na vodítko jezevčici Beli a štěňátko Lili. Pejskové na to nebyli moc zvyklí a odmítali poslušnost. Beli si lehla na záda a nechtěla se ani hnout, Lili pro změnu skákala jako korková zátka ve vodopádu a kousala do nepřátelského špagátu jako o život. Pak se vytrhla tatínkovi z ruky a zmizela i s vodítkem

u Toníka v pokoji. Než za ní doběhl, stihla se vrátit i s potrháným polštářem v tlamičce. Běhala po bytě a všude přitom zanechávala chomáče výplně z povlaku. Její šibalský výraz prozrazoval, jak moc ji baví hrát si s páníčkem na honěnou. Zařadila nejvyšší rychlost a kličkovala po bytě jako zajíc. Konečně ji tatínek polapil a musela si vyslechnout dlouhé kázání o ošklivosti ničení polštářů. Dětem to přišlo líto, navzájem do sebe šťouchaly, kdo z nich řekne pravdu. Jenže pak maminka zavelela k odjezdu a viníci zůstali neodhaleni.

Kus cesty jeli autem, pak se setkali na úpatí hory s ostatními účastníky výpravy, se sestřenicí Valinkou, Fildou, Honzíkem, Josífkem, Julinkou, Violkou, Ineskou, Igor-kem, Sebíkem, Tomíkem, Terezkou, Natálkou, Ellinkou, Isabellkou, Adélkou, Kubíkem a jejich rodiči, nakonec se k nim ještě přidal strýc Ríša. Dál už se šlo pěšky.

Cestou k vrcholu hráli hru na medvěda, kterou kdysi vymyslel děda Váňa, zvaný Brtník ubelský. Ten, který si nechával říkat staříček, protože dědu má prý každý, ale dědu i staříčka jen jeho vnoučata, stejně jako je měl kdysi on, když byl ještě malý a byl na to náležitě hrdý. Ve hře na medvěda šlo o jediné, děti šelmu honily a ona jim v nestřežené chvíli zcela nečestně a nesportovně zmizela. Zatímco po ní zanícení lovci marně pátrali, seděl už huňáč doma v obýváku a s pivem v ruce sledoval fotbal.

Dnes byl na hlavního medvěda nominován strýc Ondra a ostatní muži tvořili medvědí tlupu, která se na rozdíl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zelené plamínky na Klášťově.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.